

РЕШЕНИЕ

№ 975

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 04.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10847** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от К. Ч. – главен изпълнителен директор и Б. П. – изпълнителен директор, срещу Решение № 503/18.09.2020г. на Комисията за защита от дискриминация, АД НОС заседателен състав, с което на основание чл.64, ал.1, чл.65 и чл.66 ЗЗДискр е установено, че жалбоподателят чрез неосигуряването на достъпна архитектурна среда на обект: Д. офис А., находящ се в [населено място], [улица] затруднява достъпа на лица с увреждания и намалена подвижност до публични места, което е в нарушение на чл.5 ЗЗДискр и за извършеното нарушение е наложено, на основание чл.80, ал.3 ЗЗДискр, административно наказание имуществена санкция в размер на 500 лева.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения акт като незаконосъобразен. Твърди, че нарушението не е доказано по никакъв начин, с оглед което и констатацията на административния орган е неправилна. На обекта, съгласно приложения към жалбата снимков материал, била поставена рампа още на 02.03.2020г. С оглед това се оспорва наложената санкция, както по основание, така и по размер. В случай, че съдът приеме извършването на нарушение на чл.5 ЗЗДискр, моли същото да бъде възприето като маловажно, тъй като не са налице умишлени или целенасочени действия, които законът цели да предотврати. В съдебно заседание, редовно и своевременно призован, не се представлява.

Ответникът по оспорването, редовно и своевременно призван, не се представлява в съдебно заседание, не ангажира становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призвана, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като се запозна с изложеното в жалбата и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На основание чл.40, ал.2 ЗЗДискр във вр. с § 6 ПЗР ЗИХУ /отм./, в изпълнение на Решение на КЗД от 10.11.2017г. за провеждане на кампания „Достъпна България“ и Заповед № 24/20.03.2018г. на председателя на КЗД, на 14.01.2019г. е извършена проверка на състоянието на архитектурната достъпност от представител на КЗД на обект на Д. в [населено място] с адрес [улица], резултатите, от която са обективирани в съставения Констативен протокол вх.№ 12-11-355/31.01.2019г. /л.12 и сл./. При проверката е констатирано, че обектът се състои от едно помещение и се намира на приземния етаж. На входа има две стъпала, които представляват пречка за хора в неравностойно положение. Вътре настилката е равна и няма пречки. Така констатираното се потвърждава от направените снимки, приложени към протокола.

Според председателя на КЗД отразеното в протокола съдържа данни за осъществено нарушение по чл.5, предл. последно ЗЗДискр, във вр. с § 1, т.7 и т.8 ДР ЗЗДискр. Въз основа на това и на основание чл.50, т.2 ЗЗДискр председателят на комисията с Доклад вх.№ 12-11-1732/13.05.2019г. е предложила образуването на производство за защита от дискриминация, в което да се установи дали е нарушение на посочената по-горе разпоредба по признак „увреждане“, да се постанови преустановяване на нарушението до установяване на положение на равно третиране, както и да се наложат предвидените в закона санкции и/или принудителни административни мерки.

Докладът на председателя на КЗД, съдържащ направено предложение за самосезиране на комисията е разгледан от последната на заседание, проведено на 17.07.2019г. С решение по т.4 от дневния ред, обективирано в Протокол № 11, е прието да се образува производство по доклада.

С Разпореждане № 941/16.08.2019г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 449/2019г., разпределена на АД НОС заседателен състав, съгласно Заповед № 108/31.07.2019г. на председателя на КЗД, състоящ се от нейните членове Н. А., С. С. и О. К., на които е възложено да определят председател на състава и докладчик по преписката. Съгласно решение на състава вх.№ 12-11-4043/30.10.2019г. за председател е избрана С. С., а за докладчик – Н. А.. За образуваната преписка жалбоподателят е уведомен с писмо изх.№ 50-10-76/15.11.2019г. /л.24/, получено от него на 21.11.2019г., като му е указана доказателствената тежест по чл.9 ЗЗДискр, а именно, че в производството по преписката следва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен.

На 05.12.2019г. жалбоподателят е депозирал в КЗД становище, че дружеството е в процес на изграждане на достъпна архитектурна среда в офиса, обект на проверката като при наличие на фактура за поръчана рампа, респ. друг документ, удостоверяващ поръчката и монтирането на такава, комисията ще бъде уведомена своевременно и ще й бъдат представени.

По преписката е изготвен доклад-заключение /л.29 и сл./, преписката е насрочена в

открито заседание на 12.03.2020г., за което страната е призована на 05.02.2020г. /известие за доставяне на л.33/. На 11.03.2020г. е уведомена, че от 12.03.2020г. до 31.03.2020г. вкл. се преустановява провеждането на открити заседания по образувани пред КЗД производства, както и че за насрочването на нова дата ще бъде уведомен с последващо призоваване. След отмяната на извънредното положение, обявено в страната, откритото заседание по преписката е насрочено за 08.06.2020г., като жалбоподателят е уведомен за него на 29.05.2020г. На проведеното единствено заседание по преписката /Протокол от 08.06.2020г. на л.40 и сл. по делото/, жалбоподателят не е бил представляван, преписката е приета от състава за изяснена от фактическа страна като е даден ход по същество.

Последвало е постановяването на обжалваното решение, връчено на оспорващия на 30.09.2020г. /писмо на [фирма] на л.60 по делото/. Жалбата, по която е образувано настоящото производство, е подадена чрез пощенски оператор на 14.10.2020г., видно от куриерска разписка на л.10 по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14 - дневен срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на акта, освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган в пределите на неговата власт съгласно чл.65 във връзка с чл.48, ал.2, т.3 във връзка с § 1, т.7 ДР във връзка с чл.5 ЗЗДискр. С Разпореждане № 941/16.08.2019г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 449/2019г., разпределена на АД НОС заседателен състав, състоящ се от нейните членове Н. А., С. С. и О. К., който да започне процедура за проучване по преписката, при което да се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на всички заинтересовани граждани и организации. На проведеното открито заседание са присъствали и тримата членове на състава, съответно взетото от тях решение е подписано и от тримата. Предвид това не се констатира наличието на основанията по чл.146, т.1 АПК.

Решението е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му съгласно разпоредбата на л.66 ЗЗДискр във връзка с чл.59, ал.2 АПК. Резултатът от производството пред КЗД е писмено обективиран в постановеното решение, предмет на обжалване, в което са посочени наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва.

КЗД обосновава своите изводи въз основа на приложения и приобщен към административната преписка доказателствен материал. Установява се безспорно действително осъществилата се фактическа обстановка, съотнесена към правните основания за издаване на акта относно липсата на дискриминация. Константна е съдебната практика, че осъществилата се фактическа обстановка следва да бъде подведена под релевантния закон, действащ по време, място и лица за всеки

конкретен случай. Несъответствието на фактите по преписката със законовите разпоредби е винаги толкова съществено нарушение, че води до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Съдът приема, че не е налице предпоставката за отмяна на атакувания акт – неспазване на законоустановената форма при издаването на индивидуалния административен акт по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл.146, т.2 АПК.

Не се констатира допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание.

В съответствие с възможността, предвидена в разпоредбата на чл.50, т.2, вр. чл.40, ал.2 ЗЗДискр производството пред КЗД е образувано въз основа на доклад за извършена проверка, в който са обективирани констатации за нарушение по чл.5 ЗЗДискр, във връзка с провеждана национална кампания „Достъпна България“. На основание чл. 40, ал.2 ЗЗДискр, вр. § 6 ПЗР на ЗИХУ /отм./ и в изпълнение на Решение на деветчленния състав на КЗД от 10.11.2017г., в рамките на кампания „Достъпна България“ е била извършена проверка на място, в сграда в [населено място], за резултатите от която е съставен констативен протокол. Въз основа на информацията, отразена в този констативен протокол е образувано производство за защита от дискриминация по реда на глава IV-та от ЗЗДискр да се установи налице ли е нарушение на чл.5 по признак „увреждане“ във връзка с §1, т.7 и 8 ДР ЗЗДискр, както и да се разпорежи преустановяване на нарушението. След образуване на преписката председателят на КЗД е определил същата да бъде разгледана от АД НОС заседателен състав, който на свое заседание е определил докладчик от решаващия състав, след което са предприети действия по изпълнение на процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства /чл.55, ал.1 ЗЗДискр/. Проведено е едно редовно заседание, с легитимно взето решение от определения състав.

В хода на това производство е представено становище от страна на жалбоподателя, който е бил ответник по преписката, а тъй като преписката е образувана по инициатива на комисията, в качеството на сезираща страна в производството е бил конституиран председателят на КЗД. След представяне на становището и относимите доказателства от ответника, жалбоподателят е поканен да се запознае със събраните материали, да изрази становище по тях. Процедурата по проучване и събиране на доказателства е приключила с доклад-заключение на докладчика по преписката, след което е насрочено заседание на решаващия състав, за датата на което страните са били редовно уведомени. Проведено е едно открито заседание, за което [фирма] е било редовно уведомено, с което производството е приключило и въз основа на събраните доказателства е постановен оспорваният административен акт.

Правилно е приложен и материалният закон.

Изискването за достъпност на архитектурната среда е въведено с разпоредбата на чл.9 от Конвенцията на О. за правата на хората с увреждания /ратифицирана със закон на 26.01.2012г., ДВ, бр.12 от 10.02.2012г./. Държавите, ратифицирали конвенцията, са длъжни да предприемат мерки, които да идентифицират и премахват всякакви пречки и прегради пред достъпността по отношение на: а) сгради, пътища, транспортни и всякакви други открити и закрити съоръжения, включително училища, жилищни постройки, здравни заведения и работни места; б) информационни, комуникационни и други услуги, включително информационни системи и услуги за спешна помощ.

Нормата на чл.4 ЗЗДискр забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на признак "увреждане". Разпоредбата на чл.5 от ЗЗДискр определя като дискриминация изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места.

Законът не дава дефиниция какво се разбира под публично място. Това понятие следва да се тълкува, изхождайки от целта на ЗЗДискр и ЗИХУ /отм./ и в съответствие с чл.9 от Конвенцията за правата на хората с увреждания – съгласно цитираната норма от Конвенцията целта е да се даде възможност на хората с увреждания да живеят самостоятелно и да участват пълноценно във всички аспекти на живота, като имат достъп до всички удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. Следователно сградите, в които се предоставят услуги, свързани с обслужване на неограничен кръг от граждани и предоставяне на застрахователни услуги, т.е. такива, предлагани публично, могат да се определят като публично място.

Изискването чл.5 ЗЗДискр е императивно и абсолютно и засяга всички правни субекти, които осъществяват контрол върху публичното място, независимо дали тези субекти са публични или частни. В случая жалбоподателят осъществява контрол върху мястото, обект на проверката като не оспорва установеното от служители на КЗД, а именно наличието на две стъпала пред входа на обекта, посредством които се осъществява достъпа в него и които, предвид липсата на изградена рампа или друго съоръжение пречат за свободния достъп до обекта на хора със затруднения в предвижването. В този смисъл установеното от комисията нарушение е доказано – то е подкрепено от съставения констативен протокол и приложения към него снимков материал. Представените към жалбата доказателства – два броя снимки и електронно писмо от 17.02.2020г., също не опровергават тази констатация. Те доказват, че жалбоподателят сам, доброволно е предприел действия отстраняване на нарушението по чл.5 ЗЗДискр след установяването му, но преди постановяване на административния акт. Именно с оглед това комисията е наложила имуществена санкция на жалбоподателя като не е постановила преустановяване на нарушението /чл.65, т.4 вр. чл.76, ал.1, т.1 ЗЗДискр/.

Така предприетите действия от оспорващото дружество обаче не променят факта на извършване на нарушението. Задължението за осигуряване на достъпна среда произтича освен от цитираните по-горе разпоредби и от чл.2 от Наредба № 4 от 01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания във връзка с чл.169, ал.2, т.4 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/. Съдът приема, че нормите на наредбата са адресирани към всички собственици на сгради с обществено предназначение и възложители по смисъла на чл.161 ЗУТ, предвид разпоредбата на чл.2 от същата, свързана с инвестиционен процес, вкл. по поддържане и ремонт на сградите, по арг. от § 4 вр. § 5 ПЗР на наредбата.

"Достъпна среда", съгласно § 1, т. 2 от Наредба № 4 от 01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания, е среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания, може да ползва свободно и самостоятелно. Неосигуряването на достъпна среда е въведено от закона като отделна, самостоятелна форма на дискриминация, при която не се изисква съпоставяне с други лица в сходно

положение, поради което и не е необходимо да се установява, че при предоставяне на съответните услуги от жалбоподателя в процесния обект конкретно лице с увреждания е било третирано по-неблагоприятно от друго лице, което не притежава този защитен признак. Това е така, защото липсата на достъпна среда, лишавайки хората с увреждания от възможността да участват самостоятелно и пълноценно в обществения живот, сама по себе си представлява неравноправно третиране и не е необходимо това да се установява с конкретни житейски примери. Тъй като неравното третиране е осъществено при изпълнение на законовото задължение на жалбоподателя да съдейства на гражданите за упражняване на човешките им права, то дейността му представлява услуга по смисъла на чл.37 ЗЗДискр. С оглед на това деянието осъществява специалния състав на пряка дискриминация по чл.37 ЗЗДискр. Налице е предоставяне на услуга при по-неблагоприятни условия на основата на защитения признак „увреждане”. Хората с увреждания не получават дължимата им публична услуга по начин, който ги третира равноправно и им позволява да бъдат ефективни при защита на своите права и интереси, в т.ч. да могат да ползват публичните услуги при осигурен достъп до елементите на обзавеждане на достъпна среда. Без осигуряване на възможност за ползване на тези елементи достъпът до сградата, а следователно и до услугите, е неравноправен.

Съдът приема, че за жалбоподателя като доставчик на обществени услуги съществува задължение за осигуряване на достъпна среда, включително за лица със затруднена двигателна подвижност. Изискванията за изграждане и поддържане на достъпна среда са свързани с експлоатацията на имота, а експлоатацията на процесния обект се осъществява от жалбоподателя, където той осъществява дейността си по предоставяне на публични услуги и неизпълнението на задължението за равно третиране при осъществяването ѝ е нарушение на антидискриминационното законодателство.

С оглед изложеното, при така установеното нарушение на задължението за равно третиране в частност създаване на достъпна среда, законосъобразно комисията е упражнила правомощието си по чл.47, т.3 ЗЗДискр като е наложила санкция за извършеното нарушение. Наложена санкция по чл.80, ал.2 ЗЗДискр в размер на 500 лева е към минималния предвиден от закона размер /от 250 лева до 2500 лева/, и съответства на тежестта на извършеното нарушение. Същото не може да бъде определено като маловажно, тъй като не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от обичайните за този вид административни нарушения. Не се констатират и многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства. Що се касае до възраженията за отсъствие на виновно извършени действия, следва да се посочи, че отговорността на юридическите лица е обективна и безвиновна.

Обжалваното решение е постановено и в съответствие с целта на закона, разписана в чл.2, т.2 от него, а именно да се осигури на всяко лице правото на равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот.

Предвид изложеното оспореният акт е законосъобразен – постановен при отсъствие на някое от отменителните основания по чл.146 АПК, съответно подадената срещу него жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд

София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], представлявано от К. Ч. – главен изпълнителен директор и Б. П. – изпълнителен директор, срещу Решение № 503/18.09.2020г. на Комисията за защита от дискриминация, АД НОС заседателен състав.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: